Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. | Den 1ste April 1894. | 43de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Ældste James E. Talmage for den theologiske Klasse i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

Indledning.

Vigtigheden af theologisk Studium. I den korte Tidsperiode, som strækker sig fra Vuggen til Graven, er det ikke muligt for en Mand, i nogen synderlig Grad at udforske eller trænge sig ind i Kundskabens vidtstrakte Omraader. Derfor er det fornuftigst at at vælge for sit Studium saadanne Emner, som love at være af største Værdi for os. Al Sandhed har Værdi — af uberegneligt Værd paa det rette Sted, men alligevel, med al Respekt for deres mulige Anvendelse, ere visse Sandheder af uhørt større Værdi end andre. Handelsvidenskaben er nødvendig, for at Kjøbmanden kan have Fremgang; Sømanden maa være bekjendt med Navigationens Love; det er af Vigtighed for Landmanden at have Bekjendtskab til Jordbunden og dens Indflydelse paa de forskjellige Produkter; for Astronomen er det nødvendigt at have Kundskab om Mathematikens dybe Principer; ligeledes er det væsenligt for enhver Person, som er kommet til Skjelsaar og Alder, at have en praktisk Kundskab om de Ting, som høre Gud til, og som henhøre til den menneskelige Sjæls Frelse. Theologisk Kundskab burde derfor ikke ringeagtes; det er tvivlsomt, om saadan Kundskab nogensinde kan overvurderes.

Hvad er Theologi? Ordet „Theologi“ er af græsk Oprindelse og stammer fra Theos — Gud, og logos — en Afhandling eller Forklaring, og betyder saaledes en Kundskab om Guddommen eller den Videnskab, som lærer os om Gud, hvilket ogsaa indbefatter det Slægtskabsforhold, der er mellem Gud og hans Børn. Udtrykket er af ældgammel Brug og kommer til os fra hedensk Oprindelse. Plato og Aristotle omtale Theologi som Læren om Guddommen og hellige Ting. I Korthed forklaret, er Theologi „den aabenbarede

Videnskab, som handler om Guds Væsen og Egenskaber, hans Forhold til os, hans Forsyns Tilskikkelser, hans Vilje med Hensyn til vore Handlinger og hans Hensigter med Hensyn til vort endelige Maal.“ (Buck; Pagtens Bog Side 10.)

Nogle have erklæret theologiske Kjendsgjerninger for at være ubegribelige; dette er sandt i den Forstand, at dette Udtryk kan anvendes paa hvilkensomhelst anden Sandhed, thi eftersom al Sandhed er evig, er den højere end Fornuften, paa den Maade, at Sandheden tiltaler Fornuften, men er ikke en af Fornuftens Produkter; alligevel maa Sandheder vurderes og sammenlignes efter Fornuftens Paavirkning.

Theologiens Omfang. Hvem formaar at maale denne Videnskabs Grænser? Den handler om Guddommen — al Kundskabens Ophav, al Visdommens Kilde. De industrielle Bestræbelser, som ere til Menneskenes Nytte, Kunsten, som glæder og forædler Sindet, Videnskaberne, som ophøje Tanken og udvikle Sjælsevnerne, ere kun Brudstykker af det store Væld af Sandhed, der er kommet til Jorden fra en Kilde af evigt og ubegrænset Omfang. Theologiens omfattende Studier ville derfor indbefatte alle kjendte Sandheder. Gud har bestemt selv at være den store Lærer; (Key to Theology 1. Kap.), og baade personlig eller gjennem sine udsendte og bemyndigede Tjenere underviser han sine jordiske Børn. Han lærte Adam at dyrke Jorden (1. Mos. 2, 8.) og viste ham ved Eksempel at tilberede Klæder (1. Mos. 3, 21.); han gav Noah og Nephi Undervisning i Skibsbyggeri (1. Mos. 6, 14; 1. Nephi 18, 8); Lehi og Nephi bleve undervistе af ham i Navigation (1. Nephi 18, 12. 21.); og til deres Vejledning paa Havet saavelsom paa deres Rejser tillands beredte han for dem Liahona (1. Nephi 16, og 18. Kap.), et Kompas, som var paavirket af en større Kraft end det, der er underkastet den jordiske Magnetisme; og videre, Moses modtog direkte guddommelig Undervisning i Bygningskunst (2. Mos. 25, 26; 27. Kap.); og Salomon blev inspireret af Gud i den samme Kunst (1. Kong. 6. Kap.).

Theologi og Religion ere, skjønt nære beslægtede, dog paa ingen Maade det Samme. En Person kan have dyb Indsigt i theologiske Kundskaber og alligevel mangle den i religiøse, ja selv i moralske Grundsætninger. Theologi kan sammenlignes med Theori, medens Religion repræsenterer Praksis; hvis der med Theologi forstaaes Lære, saa betyder Religion Eksempel. De skulle være afhængige af hverandre; theologisk Kundskab burde styrke religiøs Tro og Udøvelse. Saadan, som den læres af de Sidste-Dages Hellige, omfatter Theologi Evangeliet i dets Fylde.

De fleste religiøse Sekter have en formel Troesbekjendelse, som indeholder deres Troespunkter og antagne Lærdomme, hvilken betragtes som de respektive Samfunds theologiske Platform eller Grundvold. De Sidste-Dages Hellige have ikke fastsat nogen bestemt Troesbekjendelse, i den Mening, som dette Ord i Almindelighed bruges, som en fuldstændig Rettesnor for deres Tro, thi endskjønt de Principer, som føre til evigt Liv, ere uforanderlige, saa er alligevel Troen paa fortsat Aabenbarelse et Karaktertræk i vort Religionssystem. Vi tro ikke, at Evangeliet i sin Helhed er tilfulde forstaaet af Mennesker i Almindelighed, men at Principer og Kræfter, som endnu ikke ere blevne aabenbarede, ville blive givne til os fra Himmelen. Alligevel, da Profeten Joseph Smith blev opfordret til at give en rigtig og kortfattet Fremstilling af sit Folks religiøse Anskuelser, opsatte

han en Troesbekjendelse, bestaaende af tretten Artikler, under Navn af „Troesartiklerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige". Disse indeholde Evangeliets væsenligste og mest udprægede Karaktertræk, saasom de ere antagne og praktiserede i Kirken, men de ere ikke en fuldstændig Udvikling af vor Tro; thi i en af disse Artikler erklære vi, at „vi tro alt det, som Gud har aabenbaret, alt det, som han nu aabenbarer, og vi tro, at han endnu vil aabenbare flere store og vigtige Ting, henhørende til Guds Rige." Disse „Troesartikler" have, lige siden deres første Offenliggjørelse, været antagne af Menigheden*), og paa en almindelig Konference af de Sidste-Dages Hellige den 6te Oktober 1890 bleve de atter antagne af de Hellige som en Regel for deres Tro og Opførsel. Eftersom disse „Troesartikler" fremstille Kirkens første Lærdomme i systematisk Orden, ere de særdeles egnede som et Udkast til vort Studium; og det er foreslaaet, at vi optage dem særskilt til Droftelse som Arbejde i vores nærværende Klasse.

Joseph Smith, hvis Navn er tilføjet Troesartiklerne, var den Profet, som Herren i denne Tid brugte som sit Redskab ved Gjengivelsen af Evangeliet til Jorden, i Overensstemmelse med, hvad der er blevet forudsagt i forudgaaende Tidsaldre. Joseph Smiths guddommelige Mission er et yderst vigtigt Sporgsmaal for Alle, som i Oprigtighed undersøge de Sidste-Dages Helliges Lærdomme. Hvis hans Paaberaabelse paa guddommelig Beskikkelse, hvilken udgjør Grundvolden til dette Værk, er falsk, saa maa det Bygværk, som er bygget derpaa, være i en usikker Tilstand. I modsat Fald, hvis hans formente Kaldelse og Ordination til Præstedømmet under et himmelsk Sendebuds Hænder er et Faktum, da behøver man ikke længere at forundre sig over Jesu Kristi Kirkes vidunderlige Tilvæks fra den Sæd, som han plantede.

De Omstændigheder, der omgive Guds Handlemaade med Joseph Smith, den mirakuløse Fremgang, dette Værk som ved ham blev oprettet har haft, den Maade, hvorpaa mange af Fortidens største Profetier gjennem ham ere gaaede i Opfyldelse, hans egne profetiske Udsagn og deres bogstavelige Opfyldelse og de mange Tilkjendegivelser af guddommelig Kraft paa hans Vegne, alt dette, burde sikkerligen overbevise enhver fordomsfri Person om, at Joseph Smiths Mission var fra Gud.

(Her følger en udførlig Beskrivelse af de Omstændigheder, som foranledigede, at han gik direkte til Herren for at faa Oplysning angaaende den sande Kirke; om hans første Bøn; om Faderens og Sønnens herlige Aabenbarelse til ham; om de Forfølgelser, som fulgte umiddelbart efter, at han berettede om sit Syn; om Engelen Moroni's Besøg, og hvorledes han modtog Pladerne, hvorpaa Mormons Bog var indgraveret, fra ham; om hans Daab, og hvorledes han modtog det aaronske og melchisedekske Præstedømme; om Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og om Profetens Martyrdød. Alt dette have vi, af Mangel paa Plads og med Talerens Tilladelse, udeladt. — Red.)

Kirkens klassiske Værker udgjøre den skriftlige Rettesnor i vor Lære; under vort theologiske Studium ville vi ofte komme til at henvise til dem, men de ere aldeles ikke den eneste Kilde,

---

*) Troesartiklerne dateres fra den 1. Marts 1841. De udgjøre en Del af et Brev fra Profeten Joseph Smith til en Mr. Wentworth i Chicago. De udkom første Gang i Tryk i „Joseph Smiths Levnetsløb" (se „Skandinaviens Stjerne", 20de Aarg., Side 175).

hvorfra vi erholde Oplysning om guddommelige Ting. Vi tro, at Herren er ligesaa villig nu som fordum til at aabenbare sin Vilje til Menneskene, og at han gjør dette gjennem sine udvalgte og bestemte Redskaber. Vi stole derfor paa Guds levende Oraklers Lærdomme, eftersom disse Mænd ere inspirerede og ledede af det hellige Præstedømmes Fuldmagt og Myndighed. De Bøger, som gjennem enstemmigt Votum af Menigheden ere blevne antagne som vore Vejvisere angaaende Tro og Lærdomme, ere fire: — Bibelen, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog og Pearl of Great Price. Adskillige andre Bøger bruges til Henvisning i vort Studium, men disse fire ere Kirkens eneste regelmæssigt antagne, klassiske Arbejder.

Første Artikel.

„Vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn Jesus Kristus og paa den Helligaand."

Guds Tilværelse. Dette er det første Emne, der fremstiller sig for os, naar vi ville studere Kirkens Lære; thi Tro paa Gud er Grundvolden for al religiøs Tro og Udøvelse, og for at vi paa en fornuftig Maade skulle kunne øve Tro paa ham, er Kundskab om Guddommens Karakter og Egenskaber nødvendig for os.

Guds Tilværelse antages i Almindelighed af Menneskeslægten som et ubestrideligt Faktum. De mangfoldige Beviser, hvorpaa denne Tro er grundet, kunne klassificeres under de tre følgende Hoveddele: 1) Menneskelig Fornuft, 2) Historien, 3) Direkte Aabenbaring fra Gud selv.

1) **Menneskelig Fornuft** vidner, naar den kommer i Berørelse med og iagttager Naturens Under, udtrykkelig om Guds Tilværelse. Enhver, der betragter Naturen, maa føle sig tiltalt af den Orden og det System, der er i alle skabte Ting, og at der i Naturen aldrig forekommer Overflødigheder. Han ser den regelmæssige Omskiftelse af Dag og Nat, der bestemmer Tid til Hvile og Virksomhed for Mennesker, Dyr og Planter; Aarstidernes Følgerække hver har sin bestemte Tid til Frugtbarhed eller Hvile for Jordbunden; den gjensidige Afhængighed af Dyr og Planter, Vandets Vandring fra Sø og Hav til Skyerne og fra Skyerne til Jorden igjen, for at understøtte og befordre dens Frugtbarhed. Eftersom en Mand skrider fremad og nærmere undersøger Tingene, finder han ved videnskabelig Granskning, at disse Beviser fordoble sig mange Gange. Han kan lære Noget om de Love, ved hvilke Jorden og lignende Verdener styres paa deres Baner, og gjennem hvilke Maanerne staa underordnede større Planeter og Planeter til Sole; han kan beskue Væksters Dannelse, Dyrs Legemsbygning og den overlegne Mekanisme af hans eget Legeme; alt dette appellerer til hans Fornuft ved hvert et Trin; hans Forundring over, hvem der styrer og skabte alt dette, giver Rum for en ubeskrivelig Beundring for den store Skaber, hvis Nærværelse og Kraft saa højtidelig forkyndes; og den, som iagttager disse Ting, ender tilsidst med at tilbede.*)

---

*) **Gud i Naturen.** Sir Isaac Newton, en af de skarpeste Kritikere blandt videnskabelige Granskere, skriver i Aaret 1692 i et Brev til sin Ven, Dr. Bentley, følgende angaaende det naturlige Universum: For at ordne et saadant System, med alle dets Bevægelser fordredes der en Bevægelseskraft, der forstod at sammenføje de forskjellige Masser, hvoraf de forskjellige Himmellegemer, Solen og Planeterne, ere dannede; som forstod at regulere Tyngdekraften efter disses forskjellige Størrelse, de større Planeters Afstand fra Solen og de mindre Planeters Af-

„En Daare siger i sit Hjerte: Der er ingen Gud" (Ps. 14, 1.). Ordet Daare bruges i Skriften til at betegne en ugudelig Mand (Ordsp. 1, 7; 10, 21; 14, 9.). En, som ved at fremture i at gjøre det, som er urigtigt, har forspildt sin Anledning til at erhverve sig Visdom, saa at Mørke omgiver hans Sind istedetfor Lys, Vankundighed istedetfor Kundskab.

Formedelst en saadan Fremgangsmaade bliver Sindet ude af Stand til at fatte det Guddommelige i Naturen. Den, som synder med frit Forsæt, bliver døv overfor Fornuftens Stemme angaaende hellige Ting og gaar glip af det Privilegium at have Samfund med sin Skaber; og han forspilder saaledes det bedste Middel, hvorigjennem han kunde erholde Kundskab om Gud.

2) Historien bærer, som den er skreven af Mennesker, Vidnesbyrd om Guds Tilværelse. Bibelen, den ældste historiske Optegnelse, vi have, benævner Gud som Skaberen af alle Ting (1. Mos. 1. Kap.) og erklærer ydermere, at han aabenbarede sig til vore første jordiske Forældre og til mange andre hellige Personer, som levede i Verdens tidligere Tider. Adam og Eva hørte hans Stemme i Haven (1. Mos. 3, 8), og selv efter deres Fald fortsatte de med at paakalde Gud og at ofre til ham. Heraf sees tydeligt, at de vare i Besiddelse af en Kundskab om Gud, da de gik ud af Eden. Efterat de vare uddrevne, „hørte de Herrens Røst i Retning af Edens Have", endskjønt de ikke kunde se ham; og han gav til dem flere Bud, hvilke de adløde. Senere kom et himmelsk Sendebud til Adam, og den Helligaand kom over ham, og han bar Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen. (Pearl of Great Price, Side 12.

Kain og Abel kom til Kundskab om Gud, baade gjennem deres Forældres Lærdomme og gjennem hans personlige Tilkjendegivelse. Da Abels Offer blev antaget, medens Kains blev forkastet, hvilket i den Grad fortørnede den Sidstnævnte, at han begik Brodermord, saa talede Herren til Kain, og Kain svarede Herren (1. Mos. 4, 3—16.). Heraf kan man se, at Kain tog med sig en personlig Kundskab om Gud til det Land, hvortil han gik for at bosætte sig (1. Mos. 4, 4. 5.). Adam levede til han var 930 Aar gammel og avlede mange Børn. Disse underviste han i Gudsfrygt, og mange af dem modtoge direkte guddommelige Tilkjendegivelser. Af Adams Efterkommere vare Seth, Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared, Enoch, Methusela og Lamech, Noas Fader, som hver især repræsenterede et særskilt Slægtled og de levede Alle under Adams Levetid og bleve naturligvis underviste af ham.

Gjennem Noah og hans Familie blev Kundskab om Gud ved direkte Tradition overført til dem, som levede efter Syndefloden; Noah havde direkte Forbindelse med Gud (1. Mos. 4, 3 og følgende Kap.), og han levede længe nok til at undervise ti Slægtled af sine Efterkommere. Dernæst følger Abraham, som ogsaa havde direkte Omgang med Skaberen (1. Mos. 12 og følgende Kap.), og efter ham Isaak og Jakob eller Israel, som han blev kaldet, blandt hvis Efterkommere Herren gjennem Moses udførte saa mange store Undere, Saaledes se vi, at omendskjønt der

---

stand fra Saturnus, Jupiter og Jorden; og som kunde beregne den Hastighed, hvormed disse Planeter kunde dreje sig omkring de større Kvantiteter Materia, som udgjøre Centrallegemerne. At kunne sammenligne og bringe alle disse Ting i Overensstemmelse med hverandre i en saadan Mangfoldighed af Former, beviser, at en saadan *Bevægelseskraft* er hverken blind eller tilfældig, men derimod i Besiddelse af udviklet Kundskab om Mekanisme og Geometri.

ikke havde været nogle skrevne Optegnelser, saa havde Traditionen dog opbevaret en Kundskab om Gud.

Den Omstændighed, at Menneskene i Almindelighed have anerkjendt Guds Tilværelse, er atter et bekræftende historisk Bevis for denne Sandhed. Der er en barnlig Forkjærlighed i den menneskelige Natur, der bevirker, at de hige mod Himlen. Enhver Nation, enhver Stamme og ethvert Individ længes efter Noget at tilbede. Det er naturligt for Mennesket at tilbede; hans Sjæl er ikke tilfreds, førend han har fundet en Guddom. Da Menneskene formedelst Overtrædelser henfaldt i Mørke og Uvidenhed angaaende den sande og levende Gud, forskaffede de sig andre Guder, som de tilbade, og saaledes opkom Afguderiets Vederstyggeligheder. Og alligevel, saa frygtelige som disse Udøvelser end ere, ja selv den afskyeligste Afgudsdyrkelse beviser dog denne nedarvede Tilbedelsestilbøjelighed hos Mennesket, at der er en Gud til.

3) **Aabenbaring** er det Middel, hvorigjennem Mennesket erholder en fuldkommen Kundskab om Gud. Vi ere ikke aldeles overladte til fejlbare Fornuftslutninger, ejheller til Andres Vidnesbyrd med Hensyn til en Kundskab om vor himmelske Fader; vi kunne opnaa Kundskab derom for os selv. I denne Tid har Gud aabenbaret sig til Menneskenes Børn og han vedbliver dermed fremdeles. Joseph Smith, en ulærd Yngling, modtog Aabenbarelse fra Gud, da han i Tro og Oprigtighed bad om Visdom, og eftersom hans Tro blev stærkere, tiltog han i Kundskab. Et Menneske kan, ved at udvise en oprigtig Vandel og ved i ydmyg Bøn at anstrænge sig for at gjøre Guds Vilje, erholde guddommelige Vidnesbyrd, der ville give ham en sand Kundskab om hans Skaber. Disse Tilkjendegivelser kunne ske formedelst Engles Betjening, gjennem Drømme og Syner eller gjennem andre af de aandelige Gaver, og i Særdeleshed gjennem en ren og pletfri Samvittigheds stille Hvisken, hvorigjennem Gud kan tale til Hjertet.*)

---

*) **Joseph Smiths første Syn.** Joseph Smith, som var en simpel Landmands Søn, boede, da han var omtrent 15 Aar gammel, hos sine Forældre i Manchester, Wayne County, New York. Han blev ved denne Tid meget bekymret i sin Sjæl over de mange forskjellige modstridende Meninger og den Uenighed, som da eksisterede iblandt forskjellige religiøse Sekter. Ved at læse den hellige Skrift blev han meget paavirket, da han læste Apostelen Jakobs Tilskyndelse (1. Kap. 5. Vers.) „Dersom nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebrejder ikke, saa skal det gives ham."

Han fattede den Beslutning at følge dette Raad, hvorfor han opsøgte en ensom Plads i Skoven, hvor han kunde opsende sin Bøn. Han beretter selv derom som følger:

„Efterat jeg var kommen til det Sted, hvor jeg før havde besluttet at gaa hen, og havde seet mig omkring og fundet mig alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit Hjertes Ønsker til Gud. Neppe havde jeg gjort dette, førend jeg blev overvældet af en Magt, der var mig ganske ubekjendt, og som havde en saadan forbausende Indflydelse over mig, at den bandt min Tunge, saa jeg ikke kunde tale. Et tykt Mørke omgav mig, og det forekom mig en kort Tid, som om jeg pludselig skulde tilintetgjøres. Men jeg anvendte alle mine Kræfter for at anraabe Gud om at udfri mig af denne Fjendes Magt, som havde overvældet mig, og i det Øjeblik, jeg var nær ved at synke i Fortvivlelse og overgive mig til Tilintetgjørelse (ikke til en indbildt Tilintetgjørelse, men til et virkeligt Væsens Magt fra den usete Verden, hvilket havde en saa forfærdelig Kraft, som jeg aldrig før havde erfaret hos noget Væsen), netop i dette forfærdelige Øjeblik saa jeg en Lysstøtte lige over mit Hoved, klarere end Solen, hvilken dalede ned, indtil den faldt paa mig. Ikke saasnart saa jeg den, førend jeg følte mig befriet fra den Fjende, som holdt mig bunden. Da Lyset hvilede paa mig, saa jeg to Personer, hvis Skjønhed og Herlighed overgaar al Beskrivelse, staaende over mig i Luften. En af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, idet han pegede paa den Anden: „Denne er min elskelige Søn, hør ham."

Guddommen: Treenigheden. Tre Personer tilhørende det store Raad, som regjerer Verdens-Altet, have aabenbaret sig til Menneskene: 1) Gud, den evige Fader, 2) hans Søn, Jesus Kristus, 3) den Helligaand. At disse Tre ere særskilte Væsner, kan man tydeligen se gjennem de antagne Optegnelser angaaende Guds Handlemaade med Menneskene. Da Frelseren blev døbt (Matt. 3, 16, 17), saa og kjendte Johannes den Helligaands Tegn; han saa ogsaa foran sig Kristus, til hvem han havde forrettet den hellige Ordinanse, og han hørte Faderens Røst, som vidnede: „Denne er min Søn den Elskelige, i hvilken jeg har Behagelighed."

Frelseren lovede sine Disciple, at Trøsteren, hvilken er den Helligaand, skulde sendes til dem af Faderen (Joh. 14, 26; 15, 26); her er der atter en direkte Hentydning til de tre Personer. Stefanus blev, da han led Martyrdøden, velsignet med et herligt himmelsk Syn, og han saa Jesus staaende hos Guds højre Haand (Ap. Gj. 7, 55. 56).

Joseph Smith saa, da han i ydmyg Bøn anraabte Herren om Visdom til at vejlede ham i hans religiøse Undersøgelser, Faderen og Sønnen staaende ved hinandens Side omgivne af et Lys, der overgik Solens i Glans, og den Ene sagde om den Anden: „Denne er min elskelige Søn, hør ham."

Enhver af Treenighedens Medlemmer kaldes Gud, og tilsammen udgjøre de Guddommen (1. Kor. 8, 6; Joh. 1, 1. 14; Matt. 4, 10; 1. Tim. 3. 16; 1. Joh. 5, 7; Mosias 15, 1. 2).

(Fortsættes.)

Solskin.

En livsglad, munter Mand bygger et hyggeligt Hjem, som det er Umagen værd at arbejde for. Dersom en Mand er fornøjet, munter, hensynsfuld og sympathetisk, synger hans Hustru over sine Kogekar og sin Søm og tæller Timerne, til han kommer hjem om Aftenen og fornyer hendes Ungdom ved den Glæde, hun føler ved hans Ros og hans Selskab.

Man kan gjerne smile ad det og kalde det barnagtigt og kvindeagtigt, om man vil, men det er den Hustru, som hører Ros og modtager bifaldende Smil, som er lykkelig, tilfreds og taknemmelig. Vi have set et undseligt, uskyldigt, frygtsomt lille Pigebarn blomstre op til en stærk, vakker Kvinde under Samlivet med en Mand, som gjorde sig al Umage for at vise, hvor fuldkommen han stolede paa hendes Dømmekraft, og hvor betydningsfuld hendes Mening var for ham.

I et Hjem maa der ikke være nogen Pukken paa Rettigheder og Pligter, ingen stik modsatte Meninger. Mand og Hustru maa undskylde hinanden. Det er lige saa meget hans Pligt at være munter, som det er hendes at være taalmodig; hans Ret at bringe Glæden med sig hjem, som hendes at pryde Hjemmet og holde det rent som Guld. Et Hjem, hvor hver Dag er som en Fest, er fyldt med Noget, der ligner himmelsk Velsignelse.

Tankesprog. Forvent ikke Ros uden Misundelse førend Du er død. Æresbevisninger, der skjænkes de Døde, ere dem ikke misundte, thi de Levende have Medlidenhed med de Døde, og Medlidenhed og Misundelse forenes lige saa lidt som Olje og Eddike.

Den 1ste April 1894.

Om Konferencerne.

Lige siden Kirkens Organisation paa Jorden i denne Uddeling have de Hellige med megen Nidkjærhed ventet paa Konference-Tiderne for at faa Anledning til at samles med Herrens Tjenere og modtage Raad og Formaninger samt nyde den Helligaands Indflydelse, hvilken altid i høj Grad gjør sig gjældende ved saadanne Højtider.

Store Forberedelser gjøres i alle Zions organiserede Staver, saavel med Hensyn til Forsamlingsstedet som med Hensyn til Bekvemmelighed for de besøgende Hellige, der komme fra de til Staven hørende Byer og Stæder for at overvære Konferencen. Rapporter udarbejdes, som vise den Fremgang, der gjøres i de forskjellige Organisationer i Staven; Præstedømmet i den Del af Vingaargaarden forsamles, og passende Instrukser blive givne; nødvendige Forandringer foretages, og de forskjellige Embedsmænd blive foreslaaede, paa det at Folket med opløftede Hænder kan vise deres Villighed til at opholde dem ved deres Tro og Bønner overfor den levende Gud. Kirkens almindelige Konferencer, der sædvanligvis afholdes i Salt Lake City, ere besøgte af Repræsentanter fra alle dens organiserede Staver overalt i Zion, og de blive betragtede som mindeværdige Tidspunkter. Der behandles saadanne Ting, som vedrøre Guds Værks Fremgang og Evangeliets Udbredelse i hele Verden. Kirkens Autoriteter blive der foreslaaede og understøttede, og naar de atter skilles for hver i sit Kald at udføre det Hverv, der er dem paalagt, gjøre de dette med fornyede Forsætter, at de ville flittigen arbejde for de Helliges Velfærd og deres egen Ophøjelse i Guds Rige. Ligeledes afholdes Konferencer i alle de forskjellige Missioner paa Jorden, hvor Herrens Tjenere have været i Stand til at oprette Grene af Kirken og organisere dem efter det givne Mønster. Vi læse med særdeles Interesse Beretningerne fra disse Konferencemøder, thi deraf kunne vi bedømme Værkets Fremgang; den samme Aand besjæler Guds Folk i Adspredelsen; de se med Længsel fremad til den Tid, da Missionærerne samles fra deres Arbejdsmarker til Konference for der at afgive Rapport over deres Virksomhed, tale om den Erfaring de have erholdt, modtage Raad og Lærdomme og nyde aandelig Forfriskning og Opmuntring, saa at de med fornyet Iver kunne fortsætte det Arbejde, de have paabegyndt, nemlig Menneskeslægtens Forædling.

Forholdene her blandt de Hellige ere anderledes, end de ere hjemme i Zion, de Hellige her ere mere adspredte og kunne saaledes ikke Alle som En samles, som de kunne der; hvis de kunde, saa vide vi for vist, at det vilde være i Følge deres Ønsker, men eftersom det i Virkeligheden ikke er muligt for Alle, kunne de alligevel forenes med deres Søskende i Aanden og formedelst Bønnens Paavirkning sammensmelte med dem; naar de senere gjennem „Stjernen" og Missionærerne erfare, hvad der er blevet forhandlet i Konferencemøderne, drage de Fordel af de Lærdomme, der ere blevne givne. De Hellige burde betragte det som en kjær Pligt at bistaa hverandre med alt det, som kan bidrage til at

gjøre Missionærernes Besøg behageligt. Undertiden have vi erfaret, at dette ikke har været Tilfældet, maaske paa Grund af urigtig Opfattelse angaaende deres Pligter. Læser Jesu Ord, som de ere skrevne i Matthæi 25. Kap., 31.—46. Vers; dette burde være tilstrækkeligt som Paamindelse for de Hellige om, hvilke Velsignelser de kunne forvente, der anstrænge sig for at glæde og opmuntre Herrens Tjenere.

Søskende, der bo paa de Steder, hvor Konferencerne afholdes, ere i Regelen fattige, og det vilde falde tungt for dem at meddele af det, som de selv saa haardt behøve, hvis de ikke vare i Besiddelse af Forvisningen om en rigelig Belønning af Herren, som har lovet at belønne; men denne Forvisning bortfjærner Morgendagens Bekymringer; mange af dem have allerede erfaret, at Belønningen ikke længe udebliver.

Vi tro, at det burde være Alles Privilegium, saavel deres, som bo i Grenene, som deres, der bo i Konferencens Hovedstad, at bidrage, hvad de kunne, til at bestride de nødvendige Udgifter, der ere forbundne med disse Møder.

Vi ønske gjennem disse Bemærkninger at henlede de Helliges Tanker paa de forestaaende Konferencemøder og paa, at de saa meget som muligt beflitte sig paa at iagttage de Vink, der her ere givne.

Det vilde være ønskeligt, om alle Ældsterne i Missionen vilde anstrænge sig for at besøge deres Konferencemøder og være forberedte paa at give Oplysninger om Udsigterne for Evangeliets Fremgang paa de Steder, hvor de arbejde. Om det end synes kostbart og besværligt, saa lønner det sig alligevel at samles med Brødrene og i Forening med hverandre glædes i Sandheden.

Gud vil hjælpe os i alle Ting og aabne Vejen for os til at tilvejebringe, hvad vi trænge til.

Maatte Guds Aand, ligesom den har gjort tilforn, ledsage os paa vore Møder dette Foraar.

Præsident Wilford Woodruffs 87de Fødselsdag den 1ste Marts.

I Deseret News for den 2den Marts findes en Beretning om en særdeles behagelig Sammenkomst af Præsident Woodruffs Slægtninge, Medarbejdere og Venner, hvilke samledes for at højtideligholde denne værdige Herrens Tjeners 87de Fødselsdag. Selskabets Deltagere mødte i Tempelkapellet, da ingen mere passende og hensigtsmæssig Plads for denne Anledning kunde tænkes.

Blandt de nærmeste Venner, som vare tilstede, vare hans to Raadgivere, Geo. Q. Cannon og Joseph F. Smith, samt fem af de tolv Apostle, tillige mange af dem, som have fulgt med Kirken sammen med Præsident Woodruff fra Kirtland og Nauvoo. Saaledes var der i Selskabet syv, som vare bekjendte med ham og Profeten Joseph Smith i Kirtland, og ni og tredive, som vare personligen bekjendte med Profeten Joseph i hans Liv. Det kan lettere tænkes end beskrives, hvilke Følelser der gjenoplivedes hos de Tilstedeværende, da de skuede tilbage paa den henrundne Tid og overvejede Guds store Naade mod sit Folk. Præsident Woodruff er en usædvanlig rask og kjæk Mand og livlig i sin Tale og Bevægelse.

Ingen, der ikke er bekjendt med hans høje Alder, kan fra hans Udseende slutte, at han virkelig er en saa aldrende Person, som han er. I en af sine Udtalelser ved denne Lejlighed sagde han, at han vidste, det var formedelst de Helliges Tro og Bønner, at hans Liv var blevet sparet til denne Dag, og at han ønskede at leve saa længe, som han kunde være til Israels Velsignelse her paa Jorden.

Da Selskabet skiltes ad, var det med de hjerteligste Lykønskninger for Præsident Woodruffs timelige og evige Vel og med Tak til Gud, at han forundte dem den Glæde at samles med saa mange trofaste Venner i denne højtidelige Anledning.

Vi, i Forening med alle de Hellige, lykønske Præsident Woodruff paa denne hans Fødselsdag og bede Gud, at han vil velsigne ham med Aandens Lys, som tilhører hans høje og hellige Kald, i Jesu Navn. Amen!

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre, Missionærer fra Zion, ankom via Rotterdam til Kjøbenhavn den 23de Marts: H. H. Sundstrøm, fra Sandy, Salt Lake Co.; Joseph Bergesen fra Lewiston og William J. Sorensen fra Mendon Cache Co.; Hyrum Petersen fra Spring City, C. P. Larsen fra Gunnison og Niels P. Nielsen og Joseph P. Andersen fra Ephraim, Sanpete Co., Utah.

Vi byde dem alle hjertelig velkomne til Skandinavien.

Beskikkelse.

Ældste H. H. Sundstrøm beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference;

Ældsterne Hyrum Petersen og C. P. Larsen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference;

Ældste Niels P. Nielsen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavn Konference;

Ældsterne Joseph Bergesen og Joseph P. Andersen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference;

Ældste William J. Sorensen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. A. Carlquist,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Fortrolighed.

Hvor meget rummer ikke dette Ord: Fortrolighed! Hvilken lægende Balsam for det saarede Hjerte; hvilken Lindring, naar alle andre Midler ikke ere til nogen Nytte! Naar Sindet tynges af Sorg, og Bekymringer hvile trykkende paa os, da er et trofast Medmenneskes Hjerte Livets største Skat; thi kun ved en Andens Deltagelse i Ens Lidelser opfyldes Ordet: Delt Sorg er halv Sorg.

Hvor godt gjør det ikke undertiden at faa Lejlighed til at udtale sine Følelser til en sand Ven! En Gang rigtig at kunne faa talt ud og faa lettet sit Hjerte! En Gang uforbeholdent at kunne give den Bitterhed Afløb, der har samlet sig Draabe for Draabe, at nævne ved Navn den bitre Smerte, der piner Sjælen! Den Velsignelse, som en saadan Talen ud giver, har sin Grund i Mangt og Meget. For det Første i den Forstaaelse, man derved finder; dernæst i den bedre Opfattelse og det Overblik, som Samtalen fører med sig, efter at Tankerne forgjæves alene have kjæmpet efter Klarhed, og endelig i den Trøst, en udtømmende Forklaring om en Sag altid bringer.

Det vil aldrig være unyttigt at udtale sig overfor en ligesindet Sjæl — en Person, hvis Tankegang stemmer med Ens egen. Dette kan maaske ikke fuldt ud lette eller befri os fra den Byrde, som tynger paa Sindet, men det vil alligevel give os fornyet Mod til at udholde Mere, thi man føler, at man paa en Maade ikke bærer det Hele alene. Man kan omtrent betragte dette fra den Side, at man derved saa at sige opnaar at dele med Andre det Ansvar, der paahviler En. Livet vilde i Sandhed være let at bære, dersom man kunde undgaa Besvær og frigjøre sig fra alt Ansvar for sine Gjerninger.

Man kan let indse, at det er en stor Velsignelse for En rigtig at kunne faa udtalt sig; selv Barnet har Trang dertil; dets smaa Glæder vinde i Interesse og Værd, naar det lader Andre tage Del deri, og det synes, som om dets Smerter lindres, naar man viser det Deltagelse. Hvor ofte kan man ikke se et Barn græde i timevis, naar Noget er hændet det, især dersom dets Forældre eller de, som ere det kjærest, ikke vare tilstede, da „Ulykken" skete.

Den opvoksende Dreng eller Pige føler sig i Reglen aldrig ret lykkelig alene; først naar de komme til at staa i et fortroligt og venskabeligt Forhold til andre ligesindede og helst jævnaldrende Personer, med hvem de kunne tale frit og stadig udveksle deres Tanker og Ideer, føle de sig lykkelige; deres unge Sind søger at finde Venner og Veninder, som stemme overens med dem, og hvem de uforbeholdent kunne meddele deres Glæder og modtage Trost fra i deres Sorger. Lidet ane de i denne deres unge Alder de Erfaringer, de mulig have ivente, og daarligt kunne de forstaa Nødvendigheden af at være forsigtige med Hensyn til, hvad de sige og hvem de betro sig til.

Ungdommens Aar, da den barnlige Uskyldighed viger for det Modnere, da Lykken smiler til den fyrige, unge Mand eller Kvinde, ere maaske den eneste Periode, hvor man hverken søger Uvedkommendes Forstaaelse eller tragter efter deres Deltagelse. Da slaar Hjertet i Reglen blot for Een, og eftersom man helt og holdent hengiver sig til denne Ene, er man tilbøjelig til at betragte det som uværdigt at ty til en Anden; Følelserne og Indtrykkene ere blevne kraftigere, og man føler sig selvbevidst og energisk; de Ord, der tidligere fløde let og hurtigt over Læberne, holdes nu tilbage, medens Følelsesbølgerne rulle højt i det stille Indre. Men alt dette jævner sig med Tiden; lidt efter lidt gaar Livet sin sædvanlige Gang. Manden ofrer sig mere og mere for sin Profession eller Forretning. Kvinden har ofte aldeles ingen Interesse i disse Retninger, men hun er til Gjengjæld ofte i Besiddelse af psykologiske Træk, som i og for sig høre det kvindelige

Kjøn til, og som maaske aldrig blive rigtigt forstaaede eller paa rette Maade vurderede af Manden.

Hvis man ikke har været saa heldig eller brugt sine Ungdomsaar saaledes, at man har opnaaet den Velsignelse, som det var Herrens Hensigt, at Mænd og Kvinder skulde opnaa, nemlig at have faaet en Mage — En, som man fuldtud kunde betro sig til —, saa danner man sig sin egen lille, selskabelige Omgangskreds; man kommer sammen og taler om Et og Andet, men hvad der bevæger sig i Hjertets Dyb, kommer ikke frem. Selv sine private Meninger skjuler man, dersom det lader til, at man i den Retning ikke kan vente Sympathi. Eftersom Mennesket af Naturen er et selskabeligt Væsen, fristes man alligevel tidt til at udtale sine Meninger, men ofte, af visdomsfulde Hensyn, forblive dog disse inden for Ens egne Læber, medens man forsigtig mønstrer sin Ven eller Veninde med et prøvende Blik; man frygter for at høre Dadel, og for at man mulig ikke skal møde den rigtige Forstaaelse. Da er det, at hemmelige Sorger hobe sig op i Ens Hjerte, Tvivl sniger sig ind, og man føler, som om der var Ingen, Ingen, man kunde henvende sig til med Overbevisning om at træffe ærlig og oprigtig Deltagelse eller inderlig Forstaaelse — thi det Ene uden det Andet er ikke til nogen Nytte; Deltagelse alene hjælper ikke, og Forstaaelse alene fører ikke til et heldigt Resultat.

En uforbeholden Udtalelse er en Prøvesten for Venskabets Ægthed; dersom man uheldigvis tager Fejl af dem, som man udtaler sig for eller betror sig til, er man ilde stedt. Der opstaar maaske falske Tydninger; en fejlagtig Opfattelse af Ens Meninger giver Anledning til urigtige Fortolkninger af Ens Anskuelser.

Hvor forsigtig burde man derfor ikke være, naar Nogen skjænker En sit Hjertes Fortrolighed; man burde da søge at vise, at man forstaar at sætte Pris paa en saadan Fortrolighed. „Ingen vilde oplukke sin Mund, naar han var sig bevidst, hvor ofte han misforstaar Andre," siger Goethe; et andet Sted hos samme Forfatter staar der: „At fremmede Udtalelser blive saa meget forandrede, har sin Grund i, at man ikke har forstaaet dem." Derfor, dersom man ikke fatter og forstaar sin Vens eller Venindes Tankegang og Sindsstemning, og man af den Grund ikke kan samstemme med den, burde man dog ære den Tillid og Fortrolighed, der er bleven vist En, og aldrig ufordelagtigt for Vedkommende fremstille, hvad en Ven i sit Hjertes Oprigtighed har betroet En — selv om det maaske synes at være for sentimentalt eller altfor enfoldigt. Saavel Sentimentaliteten som Enfoldigheden kan have sine gode og store Sider.

I Fortrolighed at tale ud og lette sit Hjerte er ikke det Samme som at plapre, og det er i højeste Grad urigtigt at opfatte det paa den Maade. Kun Spottere, Egoister og taabelige Mennesker ville kunne opfatte det saaledes; Spotteren for at øve sit Vid, Egoisten, fordi han ikke er i Stand til at sætte sig ind i en Andens Stilling, og den Taabelige, fordi det skorter ham paa Forstand til at fatte en indviklet Sag. Det fornuftige Menneske derimod søger ved sin egen Forstand saa vidt muligt at udfylde det Manglende i de gjorte Meddelelser, det, som Finfølelsen tier med, og som Skaanselen overfor Andre byder at dække over. Thi en saadan Udtalelse fra Hjertet maa heller ikke være nogen ensidig Anklage. Bliver det en saadan, da letter den kun Sjælen halvt og umulig-

gjør enhver Trøst, thi Tilhøreren føler da ikke nogen særlig varm Interesse for os; han kan ikke blive begejstret for vor Sag, men han kommer langt snarere til i højere Grad at staa fremmed over for den. Saaledes kunne vi se, at den uforbeholdne Fortrolighed ogsaa har sin slemme Braad.

Der gives dog en Fortrolighed, en Talen fra Hjertet, der aldrig giver Anledning til Misforstaaelse eller drager Ubehageligheder efter sig, en Fortrolighed, der altid yder Trøst, Tillid og Beroligelse, og som i alle Livets Forhold og Omvekslinger styrker Sindet, letter Hjertet og leder En paa rette Vej, nemlig Bønnen til Gud. Den, som kjender og viser denne Fortrolighed, og som sætter sin Lid til Gud, han overvinder lettest de mange Vanskeligheder og Skuffelser, som kunne møde ham i Livet, og han bliver ikke bitter ved enhver ublid Prøvelse, som han gjennemgaar. Han ved, at han aldrig er fortabt og ene, selv om han tilsyneladende staar ganske alene; han ved, at han paa sine Tvivlsspørgsmaal ikke kan faa noget bedre end Evangeliets — Sandhedens — Svar.

Vi burde, Enhver især, lære at vurdere og skatte sande og oprigtige Venners Fortrolighed og deres Deltagelse i vore Anliggender, thi det er Noget, som den alvise og algode Skaber har nedlagt hos Menneskene, og som naturligt gjør sig gjældende hos dem, at de saa vel i Medgang som i Modgang søge at finde deltagende Venner; Poeten udtrykker sig derfor meget slaaende, naar han siger:

„Har jeg en Kamp at kjæmpe,
Har jeg en Sorg at bære,
Skal gjennem tunge Tider
Lydighed Hjertet lære,
Da er det skjønt at tænke,
Da er det godt at vide,
At der er trofaste Venner
Med Hjælp og Trøst ved min Side.

Bringer mig Livet Lykke,
Hoster jeg Guld og Hæder,
Da er det skjønt at dele
Med Vennerne mine Glæder.
Vide, vi vandre i Skoven,
Ad Livets vildsomme Veje
Med fælles Sorger og Glæder
Og fælles Livshaab i Eje."

C. L. O.

Optegnelsers Værd.

Vi kan ikke tilfulde skatte det Værd, som hellige Optegnelser have, saadanne som Bibelen og Mormons Bog. De Sidste-Dages Hellige efterlade sig ogsaa mange hellige Optegnelser. Historien om Guds Handlemaade med sit Folk i gamle Dage gjennemlæses altid af Menneskene med gavnlige Følger; ligesaa vil vor Historie blive gjennemlæst af vore Børn med dyb Interesse og de vil sætte stor Pris derpaa. Førend Lehi forlod den gamle Verdensdel fik han Befaling at sende tilbage til Jerusalem, for at afhente de Optegnelser, som vare skrevne paa Messingplader, hvilke hans Slægtning Laban havde i sin Forvaring. Der var en viis Hensigt i dette, thi hvis de ikke havde kommet i Besiddelse af dem, havde der været Fare for at hans Efterkommere skulde have tabt Kundskaben om deres Herkomst og om de store Gjerninger som Gud udførte i fordums Dage. Zarahemlas Folk hengav sig til Afguds-

dyrkelse, fordi de ikke havde nogen hellige Skrifter iblandt sig. De tabte næsten saa at sige deres Fædres Sprogkundskab, paa Grund af at de ikke modtoge skrevne Optegnelser.

Det er et af Civilisationens Karaktertræk, at opbevare store Mænds nedskrevne Tanker og Handlinger, paa det, at kommende Slægter kunne drage Nytte af deres Erfaring og Kundskab. Bibelen og Mormons Bog ere saaledes komne til os. Hvem kan læse i Bibelen angaaende de store Gjerninger som Guds Tjenere udførte, og som ere nedskrevne der, uden at hans Tro bliver bestyrket? Naar vi læser derom, da opkommer dette Spørgsmaal: Hvis Herren i forrige Dage udførte saadanne mægtige Gjerninger iblandt Menneskene, hvorfor skulde han ikke gjøre det samme i vore Dage?

Naar Ældsterne have været paa Mission, og de have været i trængende Omstændigheder, har det altid været en Trøst og Opmuntring for dem at læse det gamle og det nye Testamente samt Mormons Bog og dette har givet dem Mod til fremdeles at gaa fremad. De have lært ved at læse disse Bøger hvorledes Andre have været beskyttede og understøttede formedelst Guds Kraft, og deres Tro har blevet bestyrket ved at læse om, hvorledes Gud tilforn har givet sin Godhed tilkjende. Men det er ikke Missionærerne alene der have erholdt Trøst formedelst disse hellige Optegnelser. De Sidste-Dages Hellige i Almindelighed have haft en uudtømmelig Kilde af Trøst og Husvalelse i Prøvelsens Tider ved at gjennemlæse disse hellige Skrifter som vi have erholdt. De herlige Løfter som Gud gjennem sine Tjenere har nedskrevet deri, har været en lægende Balsam for de saarede Hjerter. Ved at læse om de store Gjenvordigheder som Andre have maattet gjennemgaa, og hvorledes Befrielse har været dem tilskikket, har enhver sørgmodig og bekymret Sjæl modtaget Trøst og Opmuntring.

Guds Pagtens Folk har ofte været omringet af Fare og været truet med Undergang, men naar de have ydmyget sig for Herren og omvendt sig fra deres Synder og paakaldt ham i ivrig Bøn, da har han aldrig undladt at give dem Bistand og Hjælp og de have blevet reddede.

Kommende Slægter kunne læse om de Prøvelser, som Kirken i vore Dage Dage har maattet udstaa, og de mange Farer med hvilken den har været truet, og hvor ofte det har synes som om dens Undergang har været uundgaaelig; men de ville erholde Trøst og Styrke i deres Møje og Besvær ved at læse om, hvor forunderlig gjennem Guds Kraft, at Kirken har blevet reddet.

For Nærværende ere de Sidste-Dages Hellige omgivne af Prøvelser, forskjellige i mange Henseender fra dem, de hidindtil have kjendt. Deres Ejendele har været dem fratagne eller ødelagte ved mange Lejligheder, formedelst Pøbelens Vold; men nu trues Mange med at miste Alt, hvad de eje paa en langt anden Maade. Hvilken Trøst det er at vide, hvordan Guds Tjenere i andre Tidsaldre have følt under lignende trykkende Omstændigheder.

Tag til Eksempel Job. Han var en rig og anseet Mand. Han var omgivet af Velstand, var rig paa denne Verdens Gods og omgivet af Børn og Venner, men Herren tillod at alt dette blev taget fra ham. Hans Børn døde. Hans Ejendom forsvandt og han maatte erfare den bitreste Armod. Hans Legeme blev bedækket med Bylder og han sad i Asken, elendig syg og hjælpeløs. Mange, i lignende Omstændigheder vilde have anseet dem som forladte af Herren

og vilde have opgivet alt Haab. Ikke saa med Job. Han forblev trofast og blev et Mønster paa Taalmodighed. Ikke en Klage mod Herren kom over hans Læber. Ingen Ting af hvad hans Venner sagde, skjøndt de dømte ham uretfærdigt, kunne bevæge hans taalmodig Selvbeherskelse. „Herren gav og Herren tog, Herrens Navn være lovet" vare hans Ord. Han tabte ikke sin Standhaftighed formedelst sine Lidelser.

Han havde stor Tillid til Herren og hans Retfærdighed. I sin Tale erkjendte han at Herren havde fuld Ret til at handle med ham som han vilde; at han havde skabt ham og sat ham her paa Jorden. Alt hvad han besad var en Gave fra Gud, og han erkjendte den Almægtiges Styrelse, da det blev ham frataget. Han vidste at hans Børn ikke vilde være blevne dræbte, hans Ejendom stjaalen og han selv paalagt en afskyelig Sygdom uden at det skete i Følge Herrens Vilje; og han bar sine Lidelser og sin Ulykke med den Overbevisning, at Herren havde tilladt dem at komme over ham i et viist Øjemed, og at han tilsidst vilde styre alt til hans Bedste.

Denne store Mands Liv er os en lærerig og gavnlig Lektie. Enhver der ser det under den rette Aands Indflydelse kan drage stor Nytte deraf, og saaledes forholder det sig med alle hellige Optegnelser. De ere fulde af Beretninger om alle de kraftige Gjerninger udførte formedelst Tro, og den uendelige Kjærlighed, hvilken Gud udviser til alle dem som tjene ham. Bibelen og Mormons Bog ere i denne Henseende alene af uberegnelig Værd. Naar Prøver og Fristelser nærme os, hvor stor en Trøst er det da ikke at have disse Bøger at læse, hvor de styrke vor Tro, hvor de udfolde Guds Kraft og erklære hans Villighed til at lytte til, og hjælpe hans trofaste Børn! Da der var Hungersnød i Landet kunne han forøge Enkens Melforraad og Oljen i hendes Krus, saa at hverken hun eller hendes Barn, ejheller Herrens Profet som hun herbergerede, behøvede at lide nogen Nød. Da Israels Børn vare nær ved at forsmægte i Ørkenen, sendte han dem Vagteler og gav dem Manna fra Himmelen. Paa hans Tjeneres Befaling gav Klippen Vand. Han beredte en Vej for dem gjennem det røde Hav og gjennem Jordans Flod saa at de kunne gaa tørskoede over. Dommernes Bog beretter om hans Folks mærkværdige Befrielse til forskjellige Tider, ved hans almægtige Haand; kort sagt, hele den hellige Bog er en fortsat Beretning om Guds Barmhjertighed mod sine Børn. Hans Tjenere have deri nedskrevet den ene Begivenhed efter den anden, saa at enhver som læser den kan faa at vide om de mægtige Gjerninger, som Herren har udført.

Siden Evangeliets Aabenbarelse og Præstedømmets Gjengivelse har Troen tiltaget i Menneskenes Hjerter. Den var næsten uddødt hos mange Mennesker men Herren har gjengivet den til sit Folk. Mange kraftige Gjerninger ere blevne udførte formedelst dens Magt, i disse sidste Dage, og eftersom Troen hos Folket tiltager vil endnu kraftigere Gjerninger blive udførte, indtil Alt hvad Herren har talet, angaaende de sidste Dage vil gaa i Opfyldelse.

Dødsfald.

Carl Christian Nikolai Dorius afgik ved Døden i sit Hjem i Ephraim, Sanpete Co., Utah, den 4de Marts 1894.

Biskop Dorius blev født i Kjøbenhavn den 5te April 1830, annammede Evangeliet og blev døbt af hans Broder John F. F. Dorius den 2den Januar 1852. I December det samme Aar blev han ordineret til Ældste og sendt paa en Mission for at prædike Evangeliet i Norge. I Foraaret 1853 rejste han til Jylland, og i Maj Maaned samme Aar rejste han i Forening med E. G. M. Hougan og Canute Petersen til Norge. Hans Arbejdsmark var først i Drammen; senere arbejdede han i Evangeliets Tjeneste i Kristiania, Stavanger, Trondhjem og andre Steder. Forfølgelserne mod de første Hellige i de Dage vare ofte store, og han, saavelsom hans Medbrødre maatte døje meget derved; han var mange Gange fængslet paa Vand og Brød og udstod ialt 116 Dage af dette Traktement for Sandhedens Sag. Efter 4 Aars trofast Arbejde emigrerede han i 1857 og flyttede i 1858 til Ephraim. I Foraaret 1860 bleve han og hans Broder John atter kaldede til at gaa paa Mission til Norge. Ældste C. Dorius blev senere hen beskikket til at præsidere over Kristiania Konference og vendte atter hjem til sine Kjære i Zion i 1863, efter en virksom Mission i 3 Aar. I 1877 blev han ordineret til Biskop og præsiderede som saadan over Ephraim South Ward indtil hans Død.

Han efterlader sig en stor Familie, der tillige med hans talrige Venner vil savne hans Bortgang.

Rosette, Datter af John H. og Petra Hougaard, afgik ved Døden efter et længere Sygeleje i Manti, Sanpete Co., Utah, i en Alder af 18 Aar.

Hun døde i fuld Tro og Haab paa en herlig Opstandelse og en glædelig Gjenforening med dem, som hun her paa Jorden havde elsket.

Jens Larson Lund, født i Sejlstrup, Aalborg, Danmark, den 8de April 1820, afgik ved Døden i Ephraim, Sanpete Co., Utah, den 2den Marts 1894.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Paulsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1894.